

UTOMSKOGENS IK

Det gick glatt och livat till på den primitiva tåkten till fotbollsplan. "Fattigdomsmålen", dvs bristfälliga men funktionsdugliga konstruktioner av hässjevirke, fanns resta. Bekymmersfria, lyckligt ovetande om det öde som skulle komma att inträffa, spänstade man efter den från Åhlén & Holm rekvirerade "ettans" fotboll, ordentligt "ärrad" och hoplappad vid det här laget. Men vad brydde man sig om det. Morgondagens tråkigheter verkade så fjärran. Tänk om man bara visste hur nära den bistra upplösningen man var, när fotbolls-dansen gick vidare bland bortsparkade tuvor och blankslipade stenar.

Bollsparket pågick som intensivast när ödets timglas var tömt. In i handlingen trädde skarprättaren i skepnad av markägaren, röd i ansiktet av upphetsning, vilt viftande med armarna för att på så sätt påkalla uppmärksamhet samtidigt som han förklarade vilka ärans ärkebanditer man var som vågade ta hans fina tåkt i anspråk för denna fotbollsidioti. Någon större notis fästes inte vid den viftande och skrikande herremannen, utan matchen gick vidare. Ännu mer rasande gick vår markägare till verket. En mindre pojkspoling i det närmaste målet blev lovad ett kok stryk under tiden hässjevirket till mål åkte ner med rasande fart. Raska steg över till andra planändan och samma visa, målet revs. Varnad av uppståndelsen vid rivningen av första målet hade målvakten, en relativt till åren kommen "gubbe", tagit betäckning i ett närliggande dike för att på så sätt undkomma strykhotet allt under att matchen pågick.

Den bistra kampen var på väg att få sin

upplösning då en av utespelarna var på väg igenom. Tidernas mål skulle noteras trodde han när det upptäcktes att målramen inte fanns på plats. Snopen och djupt chockerad utbrast han: "Vem fasen har tajje måle?" Det var att plocka undan hässjevirket och lunka hem tillfreds med att ha klarat sig från stryk, såväl i matchen som fysiskt.

En tidstypisk episod hämtad från landsbyggdens idrotts-Sverige modell tidigt 20-tal, tiden innan idrotten hunnit bli ordentligt organiserad.

Byarna i Utomskogen, sammantaget 1170 personer, var fortfarande isolerade. Det skulle fortfarande dröja tiotalet år innan vägbygget skulle komma igång och reguljära busslinjer börja fungera. Einar Wallberg, en av hjärnorna bakom det som 1926 skulle bli Utomskogens idrottsklubb, en föregångare till Bogårdens IK (bildat 1944), minns.

Fotboll var ett relativt okänt begrepp. Einar hade som 11-åring sommarhalvåret 1921 varit bosatt i Vallvik och i närbelägna Ljusne haft tillfälle att stifta bekantskap med den allt progressivare idrottsnyheten. Fotbollsfrälst från första stund tog Einar med sig bevittnade upplevelser till Mört-sjö. Till en början hade man ett förbehåll på tåkten mellan Ol-Anders och Lindströms, "Nygården" kallad, nuvarande P.O. Linds gård. Man valde lag och spelade mot två mål. Stor bör också vara bäst på att sparka boll trodde man, varför de bredaste pojkarna fick välja lag. De små fick mest vara med på undantag i händelse att någon blev illa sparkad eller måste gå hem

Det gick glatt och livat till på den primitiva tåkten till fotbollsplan, där "fattigdomsmålen", d.v.s. bristfälliga men funktionsdugliga konstruktioner av hässjevirke, fanns resta.